

Droom in uitvoering:
een huiskring opstarten

Pannenkoeken de heilige Geest

Een droom waarmaken in vier weken. Een uitdaging van de bovenste plank. Bang? Ga er dwars doorheen, adviseert een toevallige voorbijganger. Dus spring ik met bonkend hart en een lijf vol adrenaline de huiskring tegemoet.

M'n wijsvinger zweeft boven de muis. Zal ik het doen? Nog geen vierentwintig uur geleden kreeg ik de vraag in mijn mailbox: welke droom wil jij waarmaken? Meteen dacht ik aan de huiskring. Natuurlijk dacht ik meteen aan de huiskring. In groepsverband je leven en geloof delen. Vriendschappen opbouwen. Van hart tot hart. Echte verbondenheid. Samen pannenkoeken eten. Bidden met en voor elkaar. Voetballen en bijbelstudie. Bijna te mooi om waar te zijn. Een droom.

Iets van wat een huiskring kan zijn, beleefde ik in mijn jeugd jaren. Elk jaar stonden we met ons gezin en een groep gemeenteleden op een kampeerveld op camping de Heigraaf in Woudenberg. Gouden momenten die voorin mijn geheugen staan. Het ontspannen contact met jong en oud. De spelletjes aan de rode, uitklapbare, plastic kampeertafel. De verhaaltjes die mijn moeder voorlas midden op het veld, de kinderen om haar heen. De geloofsgesprekken in de tent toen ik wat ouder werd. Ik mocht mezelf zijn, hoorde erbij, het was meestal lachen en soms huilen. Het was zoals ik een huiskring voor mij zie, maar dan wat vaker dan één keer per jaar.

Jaloers

Nu mis ik het. In de vrij behoudende gemeente waar ik ook opgegroeid ben,

kennen we geen uitgebreid, georganiseerd kringleven – uiteraard zijn er wel bijbelstudiegroepen, verenigingen, e.d. – en ook geen visie als het gaat om huiskring- of bijbelstudiegroepen.

Ik mis de tijd dat ik deel was van een groep – die vakanties, maar ook de jeugdvereniging – en ik op vaste momenten samenkwam en mijn (geloofs) leven deelde met de mensen met wie ik opgegroeide. Manlief en ik mochten dan honkvast blijven, het merendeel van onze vrienden trouwde buiten de dorpsgrenzen. Dus daar zitten we dan. Ons soms toch een beetje alleen te voelen.

Als ik een artikel over geloofsnetwerken schrijf, overvalt het gertis mij opeens flink. Na vier interviews met gelukkige 'netwerkgezinnen' zie ik groen van jaloezie. Een thuis groter dan je eigen huis. Ontdekken dat je niet de enige bent die met geloofs-, opvoedings- of wat voor vragen dan ook worstelt. Kennen en gekend worden. Dat wil ik ook! Met medechristenen ons (gezins)leven delen, leren van elkaar, plezier maken, echt contact in plaats van schoolpleingespreekjes. Ook echtgenoot is wel enthousiast voor 'iets' maar na een paar weken zijn we nog maar weinig verder. Moet het een bijbelstudiegroep worden? Liever niet. Daar kennen we te veel mislukte voorbeelden van. Iets met de buurt? Alleen jonge gezinnen? Zijn er überhaupt

gemeenteleden die op zo'n initiatief zitten te wachten? Willen we niet te veel?

Ik besluit een bericht op Facebook en Twitter te posten: wie van jullie heeft een huiskring en mag ik daarover het hemd van het lijf vragen? Nog wat terughoudend vertel ik enkele online gemeenteleden over m'n plannen. De reacties zijn enthousiasmerend en nog diezelfde avond plan ik een afspraak met een ervaren huiskring-gemeentelid dat openstaat voor een nieuwe huiskring-ervaring. Blij stap ik in bed. In mijn buik duizenden vlinders, alsof ik in een achtbaankarretje zit dat op het punt staat de duik naar beneden te maken. Want ik weet ook: als ik deze huiskringdroom doorzet, moet het hart open en de billen bloot.

Kwetsbaar risico

Die maandag sta ik stipt 11.00 uur bij het gemeentelid op de stoep. We hebben elkaar een keer eerder goed gesproken en zwaaien sindsdien naar elkaar. Hoewel we behoorlijk in leeftijd verschillen, klikte het meteen goed. Waarschijnlijk omdat we allebei behoorlijk het hart op de tong hebben liggen en weinig schroom hebben elkaar in datzelfde hart te laten kijken. Tijdens het appelgebakje praten we nog over onze jaren-dertigwoningen waarin je niet uitgeklast raakt, maar nog voor de thee op is vertelt ze over haar huiskring-ervaringen toen

'Alsof ik in een achtbaankarretje zit'

ze nog deel uitmaakte van een andere gemeente. Mooie, jaloersmakende verhalen. Maar ook kwetsbare en moeilijke verhalen die mijn onderbuik-gevoel bevestigen: je hart geven is een risico. Durf ik dat risico aan? „Het is heel belangrijk dat je een duidelijk doel hebt met de huiskring,” adviseert ze. „En dat je basisprincipes deelt. Je bent in een huiskring niet allemaal hetzelfde, maar moet wel jezelf kunnen zijn. Dat vraagt openheid en kwetsbaarheid. Als je het leuk vindt, staan wij ervoor open.” Enthousiast maken we samen wat eerste plannen. Wie zullen we nog meer vragen? We noemen gezinnen met wie we zo'n kring wel zien zitten. Gezinnen die we graag beter leren kennen. Een gemêleerd gezelschap – oudere en jongere gezinnen – zonder specifieke selectiecriteria. Als ze vraagt of we samen zullen bidden, maakt mijn hart een sprongetje. Bijzonder, we kennen elkaar net en vragen nu samen aan God of hij deze zoektocht en de gezinnen die we in gedachten hebben wil leiden. Gevuld met blijdschap en dankbaarheid fiets ik naar huis.

De week vliegt voorbij. Regelmatig bid ik om inzicht voor mijzelf en voor de gezinnen die in mijn huiskring-gedachten zijn. Maar ook om vertrouwen en geduld, want bij tijden vliegt heel het droom-waarmaak-gehoer me flink naar de keel, waar begin ik aan! Alsof ik tijd over heb. En wat als God door middel van de kring flink in mijn leven gaat huishouden? Ga ik er überhaupt niet te veel vanuit dat die huiskring er moet komen? Misschien had de droom een droom moeten blijven.

Leuk genoeg?

Op donderdagochtend komt een vriendin, met wie het contact van de laatste paar jaar is, langs. Ze staat op 'het lijstje'. Wat zou het leuk zijn als ze met haar – ook jonge – gezin meedoet aan de huiskring, maar ik vind het moeilijk om over de kring te beginnen. Straks vindt ze het niets of blokkeert het op de een of andere manier verdere vriendschap. Fascinerend

hoe onzekerheid de kop op steekt als het gaat over (nieuwe) vriendschappen. Ben ik wel leuk genoeg?, fluistert een stemmetje in mijn hoofd. Toch vraag ik haar, struikelend over mijn woorden. Iets met 'niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.' Ze reageert enthousiast. Gaat het thuis bespreken. Hoera!

Met de moed weer in de benen stap ik diezelfde middag meteen op het laatste potentiële huiskring-gezin af. Moeder is thuis en reageert redelijk enthousiast: "Leuk om eens over na te denken." Ondertussen struin ik het internet af op zoek naar hoe-start-ik-een-huiskring informatie, want ik heb op dit moment meer vragen dan antwoorden. De veelheid aan vormen (bijbelstudiegroep, buurtgroep, evangelisatie-groep), doelen (evangelisatie, Bijbelkennis, geloofsgroei, zorg voor elkaar of een mix daarvan) en samenstellingen (jonge gezinnen, gemixte leeftijden, gedeelde interesses) die ik op internet tegenkom helpt ook niet veel verder. Wat is wijs? Ik besluit Bart Broekman te bellen. Hij was jarenlang pastor in de Vrije Baptistengemeente Bethel in Drachten en zette daar het huiskringmodel op. Daarover schreef hij het boek *Het kloppend hart van de gemeente – Vriendschap en geestelijke groei in de huiskring* dat ik meteen maar aanschaf.

Heldere verwachtingen

„Wat een mooi initiatief en ontdekkingstocht ben je aangegaan,” reageert Bart als ik m'n verhaal heb gedaan. "Als je een huiskring wil starten, is het belangrijk om het van tevoren te hebben over vragen als: wat zijn onze verwachtingen en waar werken we naartoe dit jaar? Het gevaar is anders dat de kring te vrijblijvend wordt. Met elkaar in de bus op reis gaan is aan het begin heel leuk, maar als iedereen een andere bestemming in zijn hoofd heeft, gaat het vervelend worden in die bus. Het gaat over hart en hard. Om samen te groeien in vriendschap en geloof moet je afspraken maken. Wat vinden jullie belangrijk in de manier

waarop jullie met elkaar omgaan? Wat verwacht je van de ontmoetingen? Maak bijvoorbeeld allemaal een top 5 en ga daarover in gesprek, laat het twee weken liggen en stel daarna de doelen vast. Daarna komt de praktische kant. Hoe vaak zien we elkaar? Wanneer als hele gezin? Wanneer als stellen? Ga met elkaar het avontuur aan, bijvoorbeeld voor een jaar. Misschien heb je het halverwege even helemaal gehad, maar help elkaar dat seizoen vol te maken en beslis daarna pas over de toekomst."

Wat bedoel je precies met verwachtingen? „Spreek in ieder geval met elkaar af dat alles wat onder elkaar besproken wordt ook binnen de groep blijft en spreek elkaar erop aan als dat niet gebeurt. Wees open en eerlijk tegen elkaar, ook als iets in de groep je dwars zit. De manier waarop jullie de avonden vormgeven, hangt voor een groot deel af van de mate van geestelijke groei binnen de groep. In groepen die al een tijd met de Heer wandelen zal het accent veelal op ontmoeting liggen om van daaruit de Bijbel open te slaan, zo van: wat zegt de Bijbel over het onderwerp dat ik in nu mijn leven ervaar?"

Echt doorvragen

Veel van de groepen waarin ik participeerde, komen uiteindelijk in het welbekende 'kringetje' terecht. De geloofsgroei is eruit, de antwoorden op bekende vragen hetzelfde. Kun je dat voorkomen? „Spreek je verwachtingen uit, dat is heel belangrijk. En als je toch in dat kringetje terecht komt: benoem het en bespreek met elkaar hoe je er weer uit kunt komen. Probeer creatief te zijn. Ooit vroeg ik de leden van mijn huiskring een foto mee te nemen die iets zegt over elke zeven jaar van hun leven en daarover te vertellen. We stelden elkaar zoveel vragen en leerden elkaar persoonlijk en geestelijk zo goed kennen dat we het hele seizoen op die manier hebben ingevuld. De juiste vragen stellen is heel belangrijk. En doorvragen. Echt doorvragen.

Niet alleen over praktische, fysieke en emotionele zaken, maar ook over elkaars identiteit, missie en geloof.”

En een kringleider, is die noodzakelijk? „In jullie samenstelling niet per se, omdat jullie de kring starten op eigen initiatief. Als een kerkelijke gemeente besluit kringen op te zetten is het wel goed om kringleiders aan te stellen die zelf ook gecoacht en gevoed worden. Zorg in jullie geval wel dat er iemand is die het initiatief neemt en het overzicht houdt, maar de leiding op een dag(deel) kan prima rouleren. Als je er maar afspraken over maakt.”

Moe

Immiddels is het vier weken na de mail. Ik ben moe. Wat een emotionele achtbaan. Met twee gezinnen hebben we – afzonderlijk, onder het genot van een borrel – wat eerste wensen en verwachtingen verkend. Er was openheid. We konden samen lachen. Samen bidden. Het was mooi en goed, nieuw en spannend. We zeiden tegen elkaar: ik vind je leuk en leer je graag beter kennen. Wat is het goed om dat te doen! Ik herinner mij een berichtje van een bevriend stel die na een avondje hijpraten sms'te: 'Het was gezellig! Bedankt voor jullie vriendschap'. Dat voelde bijzonder, net als nu. Vaker doen, neem ik mij voor.

Aan de keukentafel lees ik weer eens over het leven van de eerste gemeente (Handelingen 2). Elke dag kwamen ze trouw en eensgezind samen in de tempel, braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde. Ze loofden God en stonden in de gunst bij het hele volk. De Heer breidde hun aantal dagelijks uit met mensen die gered wilden worden. Ik pak er een A4 en stiften bij en begin een mindmap in de hoop op wat rust en structuur in m'n hoofd. Een uurtje later ontdekken echtgenoot en ik drie thema's: vriendschap, geloofsgroei en zorg voor elkaar. Pannenkoeken en de heilige

Geest blijken ineens heel veel met elkaar te maken te hebben. Net als plezier en fouten maken, oefenen en ontspannen, voetballen en kwetsbaarheid.

Ik denk weer aan de mail. Vier weken geleden was de huisgroep nog een droom. Een droom in Gods handen. Hij bracht mooie mensen, lef, doorzettingsvermogen, handvatten, enthousiasme, liefde en mogelijkheden. 'Ga er dwars doorheen', zei onlangs iemand tegen me. Ik deed het en zag alvast een glimp van wat de huisgroep als kloppend hart kan zijn. En ik mag er deel van uitmaken! Ik heb er zin in. Het blijft spannend.

Lees op www.eo.nl/eva hoe het er nu met Esther's huiskring voorstaat.

'Ben ik wel leuk genoeg?',
fluistert een stemmetje in
mijn hoofd

